

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság

Bf.I.125/2024/6. szám

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, 2025. január 21. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés büntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Veszprémi Törvényszék 2024. szeptember 17. napján kihirdetett 15.B.49/2022/89/I. számú ítéletét megváltoztatja,

a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetést 6 (hat) év 6 (hat) hónapra, a közügyektől eltiltás mellékbüntetést 7 (hét) évre enyhíti.

Az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből Terhelt1 vádlott 581.076,- (ötszáznyolcvanegyezer-hetvenhat) Ft megfizetésére köteles, a fennmaradó 2.421.131,- (kettőmillió-négyszázhuszonegyezer-százharmincegy) Ft az állam terhéen marad.

Egyebekben helybenhagyja az elsőfokú bíróság ítéletét.

Indokolás

[1] A Veszprémi Törvényszék 2024. szeptember 17. napján kihirdetett 15.B.49/2022/89/I. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntetében. (Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés j) pont). Ezért őt 10 év fegyház fokozatban végrehajtandó szabadságvesztésre, és 10 év közügyek gyakorlásától eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetésből nem bocsátható feltételes szabadságra. A törvényszék a vádlott által őrizetben töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítani rendelte, rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, illetve kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 3.002.207,- Ft bűnügyi költség megfizetésére az állam javára.

[2] A törvényszék ítéletével szemben az ügyész a vádlott terhére, a kiszabott szabadságvesztés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést, míg a vádlott és védője felmentés, másodlagosan a minősítés megváltoztatása és enyhítés érdekében jelentettek be jogorvoslati nyilatkozatot.

[3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.307/2023/8-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Rámutatott, hogy a felülbírálat teljeskörű. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság igen részletes bizonyítást vett fel az eljárási szabályok maradéktalan betartása mellett. A tényállás is megalapozott, azzal, hogy a [18] bekezdésben írtak a jogi indokolás részét képezik, míg a sértett alkoholszintje elírási hiba okán tévesen került rögzítésre, az helyesen 2,62 mg/l véralkohol. A bíróság indokolási kötelezettségét is iratszerűen és logikai hibától mentesen, minden részletre és bizonyítékra kiterjedően teljesítette, továbbá helytálló következtetést vont a vádlott bűnösségére, és a cselekmény is minősítése törvényes, a jogi indokolás teljes körű.

[4] A büntetés kiszabása körében kifejtette, hogy a törvényszék nagyrészt helyesen ismerte fel a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket, abból azonban mellőzni indokolt a sértett

fokozott kiszolgáltatottságát, valamint a sértettnek felróható alulöltözöttséget. Az egyéb súlyosító és enyhítő körülmények súlyát viszont nem kellő nyomatékkal értékelte, ezért a kiszabott szabadságvesztés tartamát súlyosítani indokolt.

[5] Minderre figyelemmel indítványozta, hogy az ítéltábla a fellebbezéseket a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen bírálja el, a tényállás helyesbítését követően a törvényszék ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát súlyosítsa, egyebekben azt hagyja helyben.

[6] A védő fellebbezésének indokolásában kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete részben megalapozatlan, mert egyrészt hiányos, másrészt a megállapított tényállás részben ellentétes a bizonyítási eljárás során beszerzett iratok tartalmával, harmadrészt pedig az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett.

[7] Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás rögzíti, hogy a sértett és a vádlott rendszeresen fogyasztott szeszesitalt és 2016 óta ittas állapotban közöttük többször volt veszekedés, ugyanakkor nem tér ki arra, hogy a sértett és a vádlott nagyon szerették egymást, a rendszeres italozás ellenére a veszekedés közöttük nem volt rendszeres és a veszekedések soha nem fajultak tettelegességgig.

[8] Kifogásolta, hogy a tényállás szerint a vádlott és tanú1 tanú közösen segítették a személygépkocsiba beülni a sértettet, ezért a vádlott közvetlenül tapasztalta meg azt, hogy a sértett önállóan nem tud mozogni. Ezzel szemben a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján álláspontja szerint kétséget kizáróan nem bizonyított az, hogy a vádlott ténylegesen segítette a sértettnek beszállni az autóba. A vádlott úgy emlékezik, hogy ő nem segítette a sértettet, tanú9 és tanú5 tanúk nem látták azt, hogy ki segített, tanú1 és tanú3 tanúk pedig nem biztosak abban, hogy a vádlott volt az, aki tanú1-rel közösen besegítette a sértettet az autóba.

[9] Ugyanígy az ítélet indokolása rögzíti azt is, hogy a sértett a disznóvágás során elesett, és mivel önállóan nem tudott felállni, ezért a vádlott egy közeli hozzátartozóval közösen állította fel, viszont a bizonyítási eljárás nem tért ki arra, hogy a sértett az esést követően önállóan fel tudott volna állni vagy nem, ezért a bíróságnak ezen ténymegállapítása megalapozatlan.

[10] Az elsőfokú ítélet indokolása szerint a sértett a halála előtti fél évben nem ivott alkoholt, ezért elszokott az alkoholtól és annak hatásától. Erre is figyelemmel számításba kellett a vádlottnak arra, hogy a disznóvágás során a sértett jóval erősebben kerül ittas állapotban, mint az korábban megszokott volt. Ugyanakkor a bizonyítási eljárás nem tért ki a sértettnek az eseményt megelőző alkoholfogyasztási szokásaira sem, ezért a bíróságnak ezen következtetését is megalapozatlannak találta.

[11] Sérelmesnek találta azt az elsőbírői megállapítást is, hogy a vádlott látta azt, hogy a sértettet az autóból tanú1 tanú vette ki, illetve a vádlott ígéretet tett arra, hogy az autót kitisztíttatja, mert a sértett belevizelt, mivel a bizonyítékok alapján a sértettet ki kellett segíteni, nem pedig ki kellett venni az autóból, a bevizelésről pedig a vádlott utólag szerzett tudomást, nem pedig akkor, amikor a bevizelés megtörtént. Ugyancsak sérelmezte, hogy az elsőfokú ítélet indokolása szerint egy korábbi alkalommal a sértett erősen ittas állapotban az udvaron elfeküdt és lényegében mozgásképtelen állapotba került. Így a vádlottnak nem csak a köznapi tudása alapján, de konkrétan a sértett szokásait is ismerve tisztában kellett lennie azzal, hogy a sértett ittas állapotban általában mozgásában erősen korlátozott, más alkalommal is előfordult, hogy az udvaron elesett, a fűben feküdt, nem tudott felállni. Ezen bírői indokolás ugyanis ellentétes a nyomozás során beszerzett bizonyítékokkal, mert tanú5 tanú az esettel kapcsolatosan azt nyilatkozta, hogy amikor mentőt akartak hívni, akkor a sértett összeszedte magát és felkelt, majd közölte, hogy nincsen semmi baja.

[12] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a részben megalapozatlan tényállás és indokolás alapján arra a téves következtetésre jutott, hogy a vádlott felismerte azt, hogy az erősen ittas sértett magatehetetlen és mozgásképtelen, ezért az udvaron egyedül hagyva eleshet, kihűlhet és meghalhat, azaz felismerte a halálához vezető okfolyamatot, de közömbös maradt és nem nyújtott segítséget.

[13] Ugyanakkor a vádlott tudattartamára vonatkozó ezen elsőfokú bírói következtetéssel nem ért egyet. Érvelése szerint a vádlott nem volt tisztában azzal, hogy a sértett olyan súlyos fokú alkoholos befolyás alatt áll, hogy segítség nélkül nem tud bemenni a házba. Nem bizonyított ugyanis az, hogy a vádlott segített a súlyosan ittas sértettnek beszállni az autóba, a vádlott csak utólag szerzett tudomást arról, hogy a sértett bevizelt az autóban. Emellett a vádlott és a sértett a disznóvágás során nem egy légtérben voltak, ezért a vádlott nem látta és nem is tudta azt, hogy a sértett pontosan mennyi alkoholt fogyasztott. A sértett ugyanakkor alkoholista volt, szinte minden nap leittasodott és rendszeresen előfordult az, hogy ittas állapotban bizonytalanul mozgott vagy adott esetben „esett-kelt”.

[14] Kifejtette azt is, hogy az eljárás során nem merült fel olyan indíték, amelyből arra lehetne következtetni, hogy a vádlottnak akár csak az eshetőleges szándéka is kiterjedt volna a sértett halálára. A vádlott és a sértett nagyon szerették egymást, nagyon ragaszkodtak egymáshoz, és a vádlott nem bántalmazta a sértettet. Jelen esetben a vádlott nem látta, nem érzékelte azt, hogy a sértett összeesett az udvaron, amikor viszont a sértett korábban segítségre szorult, a vádlott mindig segítséget nyújtott, amikor pedig nem tudott egyedül segíteni, akkor segítségül hívta a sértett családját. Emellett a vádlott békés és nyugodt természetű, segítőkész dolgos ember. Így a vádlott és a sértett közötti jó viszony, a vádlott személyisége, a tanúk nyilatkozatai, valamint a korábbi történések alapján kijelenthető, hogy ha a vádlott tudatában felmerült volna annak a lehetősége, hogy a sértett egyedül nem képes bemenni a házba, akkor - függetlenül az évszaktól - egészen biztosan nem hagyja magára a sértettet, hanem bekíséri és lefekteti aludni.

[15] Mindezek alapján álláspontja szerint az eset összes körülménye alapján a terhelt tudata tekintetében nem lehet olyan megállapítást tenni, hogy a vádlott bűnössége kiterjedt volna a halálos eredmény bekövetkezésére, ezért jelen ügyben a szándékos emberölés bűncselekménye kizárt. Megjegyezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett minősítés ugyanazon körülmény kétszeres értékelését feltételezi, ezért a minősítés jogsértő lenne abban az esetben is, ha a vádlott tudata átfogta volna a halálos eredmény bekövetkezésének a lehetőségét. A sértett súlyos ittassága formálisan valóban védekezésre képtelen állapot kialakulásával járhat, ugyanakkor a sértett önhibájából eredő védekezésre képtelen állapota alapozná meg a passzív vádlott eshetőleges szándékát is.

[16] Kifejtette, hogy jelen ügyben a kérdés az, hogy a gondatlanság felróható-e a vádlott terhére. A kérdés megválaszolásához a vádlottnak az eseményekhez való értelmi és érzelmi viszonyulását kell vizsgálni. Az értelmi oldalon abban kell állást foglalni, hogy a vádlott látta, vagy nem látta előre azt, hogy amennyiben a sértett kint tölti az éjszakát az udvaron akkor kihűlhet, az érzelmi oldalon pedig azt kell vizsgálni, hogy ha a vádlott a következmény lehetőségét előre látta, akkor alappal, alaptalanul, vagy könnyelműen bizakodhatott abban, hogy az eredmény nem következik be. Ennek kapcsán a cselekvőképes vádlott nyilván tisztában volt azzal, hogy ha a sértett az udvaron éjszakázik, akkor kihűlhet, ugyanakkor álláspontja szerint alappal bízott abban, hogy - ugyan úgy, mint korábban hasonló körülmények között már számtalanszor - a sértett képes lesz önállóan, segítség nélkül bemenni a lakásba, nem marad kint a hidegben és nem hűl ki. Mindezt arra alapította, hogy amikor sötétben együtt értek haza, a rutin az volt, hogy a vádlott bement a házba és lefeküdt aludni, a sértett pedig kint maradt dohányozni az udvaron, vagy az előszobában. Mivel ezen a

bizonyos estén a vádlott tudata szerint a korábbiakhoz képest semmilyen rendkívüli körülmény nem volt - a sértett látszólag olyan szinten volt ittas, mint általában máskor és ugyan úgy is viselkedett, mint máskor - a vádlott alappal bizakodhatott abban, hogy a végeredmény is ugyan az lesz, mint máskor, azaz a sértett egyedül, segítség nélkül bemegy a lakásba és lefekszik aludni. A vádlottól tehát nem volt elvárható az, hogy a szokásostól eltérő magatartást tanúsítson, ezért vétlensége okán a gondatlanság sem állapítható meg a terhére.

[17] Ennélfogva indítványozta, hogy az ítéltábla a törvényszék ítéletét változtassa meg, és bűncselekmény hiánya miatt a vádlottat mentse fel az emberölés vádjáról.

[18] Abban az esetben, ha a bíróság úgy ítéli meg, hogy a halálos eredmény elmaradásában a vádlott nem alappal, hanem könnyelműen bízott, másodlagosan arra tett indítványt, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet akként változtassa meg, hogy a vádlott bűnösségét gondatlanságból elkövetett emberölés vétségének (Btk. 160. § (4) bekezdés) minősítse, és a büntetést felfüggesztett szabadságvesztésre enyhítse, egyúttal őt a Btk. 102. § (1) bekezdése alapján előzetesen mentesítse a büntetett előlethez fűződő joghátrányok alól. Ennek során enyhítő körülményként vegye figyelembe azt, hogy a vádlott büntetlen előéletű, más büntetőeljárás nincs ellene folyamatban, jelentős az időmúlás, a vádlott hosszú ideje áll bűnügyi felügyelet alatt, a sértett és a vádlott nagyon szerették egymást és a sértett elvesztése nagyon megviselte a vádlottat, a vádlott lakóhelyén köztisztviselőként áll, rendezett körülmények között él, állandó munkahellyel és jövedelemmel rendelkezik, és a sértett hozzátartozói sem tartják felelősnek a vádlottat a történetekért. Indítványozta azt is, hogy a jelentős és aránytalanul nagy összegű bűnügyi költségből azokat a tételeket ne terhelje rá a másodfokú bíróság a vádlottra, amelyek a minősített emberölés bizonyításával kapcsolatosan merültek fel.

[19] Az ítéltábla nyilvános ülésén a fellebbviteli főügyészség képviselője az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés súlyosítása mellett érvelt, míg a védő az írásbeli indokolásával egyezően, az abban kifejtettek mentén adta elő perbeszédét, azzal, hogy amennyiben az ítéltábla nem tartja egyértelműnek a vádlott tudattartamát, vegyen fel bizonyítást, és hallgasson ki tanúkat, próbálja tisztázni, hogy ki volt az, aki odakísérte a kocsihoz a sértettet, és azt, hogy a vádlott mikor szerzett tudomást arról, hogy a sértett bevizelt, valamint arra, hogy a sértett mennyire volt szemmel láthatóan rosszabb állapotban, mint korábban szokott.

[20] A vádlott az utolsó szó jogán a sajnálatát fejezte ki a történetek miatt.

[21] A fellebbezések irányára tekintettel az ítéltábla a törvényszék ítéletét a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörűen bírálta felül a Be. 599. § szerinti nyilvános ülésen, melynek keretében vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását.

[22] Az eljárási szabályok vizsgálata körében az ítéltábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság nem követett el olyan eljárási szabálysértést, amely az ítélet érdemi felülbírálatát gátolná.

[23] A vád előterjesztése után a törvényszék az előkészítő ülést határidőben kitűzte, melyen a vádlott nem mondott le a tárgyaláshoz való jogáról, így tárgyalásra tűzte az ügyet. A tárgyaláson kihallgatta a vádlottat, valamint tanú2, tanú1, tanú3, tanú4, tanú5, tanú6, tanú8, tanú7, tanú10, tanú11 és tanú12 tanúkat, széleskörű orvosszakértői bizonyítást folytatott le, a további szakértői véleményeket felolvasással tette a tárgyalás anyagává, továbbá ismertette az elsőfokú bíróság a releváns okirati bizonyítékokat is. Ekként az ügy ténybeli és jogi megítélését megalapozó bizonyítékokat feltárta. A bizonyítás során messzemenően

biztosította a védelem részére a kérdezési, észrevételezési, indítványtételi jogokat, így a vádlott védelemhez való joga nem sérült.

[24] Helytállóan rögzítette, hogy – amellet, hogy a büntetőjogi felelősségét nem ismerte el – a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható tényeket a vádlott maga sem vitatta. Így elismerte, hogy már a disznóvágás során észlelte, hogy a sértett ittas állapotban van, mert egy alkalommal az ittassága miatt egyensúlyát veszítve egy zsákra huppant; tanú3 és tanú1 egybehangzó vallomása szerint amikor eljöttek a disznóvágásról, a sértettet a vádlottnak és tanú1nak kellett a gépkocsihoz kísélni, mert a sértett az ittassága miatt nem tudott önállóan járni; a sértett rokonai elmondták neki azt is, hogy a sértett az autótú során ittassága miatt bevizelt; amikor pedig hazaértek a sértettel, a sértett az autóból egyedül kiszállni nem tudott, onnan tanú1 tanú segítette ki, majd bekísérte a ház udvarára, a vádlotthoz, aki az ittas sértett támogatását és felügyeletét tanú1tól átvette, a sértett derekát átkarolta. Ennélfogva látnia és éreznie is kellett, hogy a sértett támogatásra szorul, önálló mozgásra, helyváltoztatásra nem képes, ennek ellenére őt a házba már nem kísérte be, hanem a fagypon közel, 1-3 Celsius fok hőmérsékletben segítség nélkül a járdán magára hagyta, tűzfáért ment, majd bement a házba, arról azonban nem győződött meg, hogy sértettel ezalatt mi történt, bejutott-e esetleg valahogy a lakásba.

[25] Ennélfogva az ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság az általa széles körben lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként megalapozott tényállást állapított meg. A törvényszék az ítéletben teljesskörűen bemutatta a bizonyítási eljárásban megvizsgált bizonyítékokat, és részletesen megindokolta, hogy bizonyítékértékelő tevékenységének eredményeként a ténymegállapításait mely bizonyítékokra alapozta, továbbá indokát adta annak is, hogy további bizonyítás lefolytatását – így helyszíni tárgyalás megtartását – miért nem tartotta szükségesnek. Az így megállapított tényállás nem tartalmaz iratellenes megállapításokat, kellően megindokolt, rögzíti a vádlott büntetőjogi felelősségének megítéléséhez szükséges lényeges tényeket és körülményeket; további bizonyítás felvételére nincs szükség. Minderre figyelemmel a vádlott felmentésére irányuló fellebbezés az elsőfokú bíróság ezen bizonyítékértékelő tevékenységét vitatja, a bizonyítékok ártértékelését, azok felülmérlegelését célozza, amelyre azonban a másodfokú eljárásban lehetőség nincs.

[26] Az eljárási és logikai hibáktól mentesen mérlegeléssel megállapított tényállás a Be. 592. § (1) bekezdés a) és b), valamint (2) bekezdés a)-d) pontjaiban írt megalapozatlansági hibáktól, hiányosságoktól mentes, az mindössze a főügyészi átirattal egyezően számelírás miatt szorul kis mértékben pontosításra, melyet a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja értelmében annyiban javít ki, hogy

- a [15] bekezdésben azt rögzíti, hogy sértett1 sértett halálakor vérében 2,62 ezrelék véralkohol koncentráció volt, míg
- a [18] bekezdésben írtak a jogi indokolás részét képezik.

[27] A fenti pontosítással az ítéleti tényállás immár teljes mértékben megalapozottá vált, amely mentes a Be. 593. §-ban írt hiányosságoktól. Ilyen módon az ítéltábla a Be. 593. § (3) bekezdése szerint a pontosított tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet, amely tényállás azonos bizonyítékok mellett a fellebbezési eljárásban - a felülmérlegelési tilalom folytán - nem támadható és írható felül.

[28] Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerű következtetést vont le a vádlott bűnösségére és a terhére megállapított bűncselekményt is törvényesen minősítette.

[29] A törvényszék által a cselekmény jogi minősítéséhez fűzött indokolása is helytálló, annak kapcsán az ítéltábla mindössze annyit kíván megjegyezni, hogy a 3/2013. Büntető Jogegységi Határozatban adott iránymutatásnak megfelelően az emberölésre irányuló szándék megállapításánál az elkövetéskori tudattartalomra az alanyi és a tárgyi tényezőkből lehet

következtetni. Miután az irányadó tényállás szerint a vádlott is ittas állapotban volt, az alanyi tényezők vizsgálatára nincs lehetőség, azonban józan állapotú elkövetőt feltételezve fel kell merülnön annak reális lehetősége, hogy ha valakit erősen ittas és emiatt önálló helyzetváltoztatásra képtelen állapotban az esti, éjszakai órákban január végén 1-3 Celsius fok körüli hőmérsékletben segítség nélkül a járdán magára hagynak, annak a kihűlése, és emiatt akár a halála is bekövetkezhet. Mindez iránt a vádlott közömbös maradt, magatartásának lehetséges következményeibe belenyugodott, azaz a mulasztása kapcsán az eshetőleges ölési szándék róható a terhére, a gondatlan elkövetés fel sem merülhet.

[30] Az emberölés minősített esetének megállapításával összefüggésben ki kell emelni azt is, hogy a 3/2013. Büntető Jogegységi Határozat II/10. pontja szerint a (2) bekezdés j) pontja szempontjából védekezésre képtelennek kell tekinteni azt is, aki helyzeténél vagy állapotánál fogva ideiglenesen vagy véglegesen nem képes ellenállás kifejtésére [Btk. 459. § (1) bekezdés 29. pont]. E minősítő körülmény akkor róható fel, ha a sértett védekezésre képtelensége az elkövetőtől függetlenül állt elő, vagy azt az elkövető az ölési szándék kialakulását megelőzően – az ölési cselekménytől függetlenül – idézte elő. Nyilvánvaló, hogy jelen esetben a sértett védekezésre képtelen állapotát nem a vádlott idézte elő, - ami e körben enyhítő körülményként értékelendő - hanem maga a sértett, azonban ezt, illetve ennek és a saját magatartásának lehetséges következményeit a vádlottnak – a fentiek szerint józan állapotú elkövetőt feltételezve – fel kellett volna ismernie, azonban annak bekövetkezése iránt közömbös maradt, ekként a cselekmény minősítése is törvényes.

[31] A büntetés kiszabása körében irányadó tényeket helyesen tárta fel a törvényszék, azonban azokat nem a súlyuknak megfelelően értékelte.

[32] A büntetés kiszabásakor a bíróságnak figyelemmel kell lennie a büntetés céljára, mely a Be. 79. § alapján a társadalom védelme érdekében annak megelőzése, hogy akár az elkövető, akár más bűncselekményt kövessen el. Emellett azonban a Btk. 80. § (1) bekezdés alapján a büntetést a törvényben meghatározott keretek között, céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez, azaz figyelemmel lennie a tetтарыányosság, fokozatosság, és kellő egyéniesítés követelményeire, valamint a társadalomra veszélyesség fokára mind a cselekmény, mind az elkövető tekintetében, illetve a konkrét cselekmény tárgyi súlyára.

[33] A vádlott terhére megállapított bűncselekményt a törvény 10 évtől 20 évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel rendeli büntetni. Megállapítható, hogy a vádlott javára írható enyhítő körülmények mind számukat tekintve, mind nyomatékukban jelentősen meghaladják a súlyosító körülményeket. A vádlott idősebb kora ellenére büntetlen előéletű, rendezett körülmények között él, a sértett halála megrendítette, és jelentős a sértetti közrehatás. A mulasztásban megnyilvánuló cselekménye konkrét tárgyi súlyát tekintve rögzíthető az is, hogy más élet elleni cselekményekhez képest nem tekinthető magasnak, az adott kategórián belül inkább az enyhébb irányába hat. Ezért ilyen bűnösségi körülmények mellett az ítéltábla úgy ítélte meg, a törvényszék által kiszabott joghátrány eltúlzott, a vádlott esetében lehetőség van az ún. enyhítő szakasz, a Btk. 82. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pontjának alkalmazásával meghatározni a szabadságvesztés, és ahhoz igazodóan a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát; az így meghatározott joghátrány jobban megfelel az elkövetett cselekmény tárgyi súlyának és a bűnösség fokának, megfelelően szolgálja mind a generális, mind a speciális büntetési célokat.

[34] Egyetértett az ítéltábla a vádlottat terhelő bűnügyi költség mérséklésére irányuló védői indítvánnyal. A Be. 574. § (2) bekezdése értelmében a vádlottat csak azzal a cselekménnyel vagy a tényállással azzal a részével kapcsolatban felmerült bűnügyi költség viselésére lehet kötelezni, amelyre a bűnösséget vagy a felelősséget megállapították.

Megállapítható, hogy a vádlottat az ügyészség azzal is vádolta, hogy a sértettet a halála előtt bántalmazta is. A vádlott mindezt következetesen tagadta, és utóbb ezt az ügyész a lefolytatott bizonyítás eredményéhez képest mellőzte is a vádirati tényállásból. Ugyanakkor az ezzel összefüggésben felmerült bűnügyi költség viselésére a vádlott a fenti jogszabályi rendelkezés alapján nem kötelezhető; ezért az ezzel kapcsolatos elsőbírói rendelkezést az ítéltábla megfelelően helyesbítette.

[35] Az egyszerűsített felülvizsgálat tárgykörébe tartozó egyéb rendelkezések törvényesek voltak, ezért azokat az ítéltábla nem érintette.

[36] Fentiekre figyelemmel az ítéltábla a Veszprémi Törvényszék 2024. szeptember 17. napján kihirdetett 15.B.49/2022/89/I. számú ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Győr, 2025. január 21.

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára s.k.	Dr. Élő András s.k.	Dr. Papp Krisztina s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

Záradék:

A Győri Ítéltábla ítélete és ezáltal a Veszprémi Törvényszék 2024. szeptember 17. napján kihirdetett 15.B.49/2022/89/I. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2025. január 21.

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára s.k.
a tanács elnöke